

ת"פ 36907/07/21 - מדינת ישראל נגד מיכאל אדרי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 36907-07-21 מדינת ישראל נ' אדרי

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

מיכאל אדרי

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שעניינן התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב)+סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) וכן גניבה, לפי סעיף 384 +סעיף 29(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28.6.21 בסמוך לשעה 11:55 יצאו הנאשם ואחר, ברכבו של האחר אל בית המתלוננים. האחר המתין לנאשם ברכבו, בעוד הנאשם התפרץ לבית המתלוננים באמצעות פירוק חלון הזזה בחזית הבית דרכו נכנס פנימה. הנאשם גנב מבית המתלוננים כספת ובה רכוש כמפורט להלן: טבעת בצורת פרסה עשויה זהב ויהלומים; שישה צמידים מרוקאים מזהב; צמיד לגבר מזהב; ארבעה סטים של שרשראות; צמידים ועגילים עשויים זהב; טבלת יהלומים מזהב לבן; טבעת עם אבן כחולה; טבעת עם אבן בצבע טורקיז ויהלומים; טבעת נישואין; שני צמידים לילדים; צמיד חלק מזהב; שרשראות וטבעות שונות; כסף מזומן בסך אלפי שקלים (סכום מדויק אינו ידוע); תווי שווי בסך 10,000 ₪; תעודת זהות וארנק ובו פנקס צ'קים. הנאשם יצא מבית המתלוננים כשהוא אוחז בכספת שעטופה בסדין, חבר לאחר יחד עזבו השניים את המקום.

תסקיר שירות המבחן

2. שירות המבחן הגיש תסקיר ובו פורטו בהרחבה נסיבות חייו של הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)), ובתמצית יאמר כי הנאשם כבן 60, נעדר עבר פלילי, גרוש ואב לארבעה ילדים בגירים. צוין כי לנאשם חובות כספיים וכי הוא אינו בקו הבריאות. ביחס לביצוע העבירות קיבל הנאשם אחריות על מעשיו וציין כי הוא שהגה את הרעיון לפרוץ לבית המתלוננים אך אינו יודע מה עלה בגורל התכשיטים שנגנבו. שירות המבחן התרשם שההתדרדרות במצבו הבריאותי והכלכלי השפיעה על יכולתו להפעיל שיקול דעת הולם וכי ברקע ביצוע העבירות עמד הרצון להשגת כסף קל ומהיר. ביחס לסיכון ולסיכויי השיקום, צוין כי ההליך הפלילי היווה גורם הרתעתי אך לא ניתן לשלול סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד. עם זאת, לאור כך שהנאשם שלל נזקקות טיפולית לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. המתלוננת העידה לעונש ובדבריה הדגישה את הנזק שנגרם לה ולבני משפחה בשל העבירה. המתלוננת ציינה שהנאשם הוא בן דוד של בעלה ותיארה את עגמת הנפש שנגרמה למשפחה בשל אובדן התכשיטים ואת הפגיעה בתחושת הביטחון שנגרמה עקב החזירה לביתם.

4. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים בכתב והשלימם בעל פה. צוין כי הערכים המוגנים שנפגעו הם זכות הקניין ושלוות רוחם של המתלוננים. המאשימה הפנתה לפסיקה והדגישה את הנזק שנגרם למתלוננים. ביחס למתחם הענישה נטען כי הוא נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר. הודגש כי העבירות בוצעו בצוותא עם אחר וכי חלקו של הנאשם כאן דומיננטי ולכן אין לגזור גזרה שווה ביניהם. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם טען כי לאור תיקון כתב האישום לא ניתן לדעת את שווי הגניבה וכי לעובדה זו חשיבות לצורך קביעת המתחם. כן טען הסנגור שהרכוש לא הוחזר בשל כך שנמכר על ידי האחר. הסנגור הפנה לפסיקה וטען כי מתחם הענישה נע בין שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הראוי לנאשם צוין כי מדובר באדם כבן 60 שעברו נקי. כן הודגשו נסיבות חייו, מצבו הכלכלי והבריאותי והתקופה בה היה במעצר ממש ולאחר מכן באיזוק. הסנגור הפנה עוד לכך שעל האחר הוטל עונש מאסר בן 7 חודשים בעבודות שירות וטען שלאור עקרון האחידות בענישה יש להביא נתון זה בחשבון לצורך קביעת עונשו של הנאשם. לאור כך עתרה ההגנה לאמץ את המלצות התסקיר ולהימנע מכליאת הנאשם ולהטיל ענישה בעבודות שירות.

6. הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו, ציין כי הייתה לו נכונות להשיב את הרכוש שנגנב אך הוא לא היה ברשותו. כן תאר את מצבו הנפשי והבריאותי וביקש להקל בעונשו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

7. פריצה לדירת מגורים פוגעת בקנינים של הבעלים. כמו כן גורמת היא לפגיעה קשה בשלוות רוחו, בפרטיותו ובזכותו של בעל הדירה לחוש בטוח בביתו - מבצרו (ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008)). כן, ראו:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפיצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים" (רע"פ 398/14 **טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל** (16.03.2014))

עמוד 2

ראו גם: רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2022):

"עבירת ההתפרצות מערערת את תחושת הביטחון האישי של כל אדם, כאשר הפורץ נכנס בעזות מצח לדירה שאינה שלו, במטרה לבצע עבירה. באותה העת, קניינו, פרטיותו וכבודו של בעל הדירה נפגעים, כאשר הוא נוכח לדעת כי אפילו ביתו - אינו מבצרו ... יודגש, עבירת ההתפרצות למקום מגורים אינה עבירת "רכוש" גרידא - אף שגם בכך אין להקל ראש, כי אם פגיעה בלב חירותו של כל אדם ואזרח הנגרמת כאשר אדם זר חודר ברגל גסה לדלת אמותיו. מאותה העת, חרדה אוחזת בבעל הדירה העולה על יצועו, בידוע כי אף בביתו שלו, בחדרו ובמיטתו - אינו מוגן. במקרים אלו נדרשת ענישה הולמת ומרתיעה בדמות עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, נוכח הפגיעה הגואה ברחובות ישראל בכלל, ובאזור הנגב בפרט. כך נדרש כדי להגביר את תחושת הביטחון במרחב הציבורי והאישי".

8. המעשים בהם הורשע הנאשם תוכננו היטב מראש, אגב שימוש במידע פנים אשר הגיע אליו בשל קרבתו המשפחתית למתלוננים (ראו גם דבריו בפני שירות המבחן). הנאשם נטל חלק משמעותי בביצוע העבירה והוא שנכנס לדירה בעוד שהאחר המתין ברכבו. ההתפרצות בוצעה באור יום, היא הייתה אלימה יחסית וכללה פירוק של חלון הזזה המצוי בחזית הבית. שווי הרכוש לא פורט בכתב האישום, אך הרכוש עצמו פורט ואין קושי לבסס מסקנה לפיה מדובר ברכוש בעל שווי כספי ורגשי לא מבוטל (הערה: תווי הקניה בוטלו ובעניין זה לא נגרם נזק כספי). אציין עוד שהרכוש לא הוחזר ומכאן יש להסיק את הנזק שנגרם הן בעת הביצוע והן בסופו של יום (סעיף 40ט'א(4) לחוק העונשין).

9. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת שיש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות התפרצות לדירה וגניבה ונגזרו עליו 14 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. בשעת לילה מאוחרת התפרץ הנאשם לבית מגורים, גנב מספר פריטים ביניהם טלפון נייד ושעונים ונמלט מהמקום לאחר שהמתלוננת התעוררה משנתה, הבחינה בו והחלה לצעוק. בית משפט השלום קבע כי המתחם נע בין 13 חודשי מאסר בפועל ועד 29 חודשי מאסר ובית המשפט העליון הדגיש כי העונש הולם את חומרת המעשים וכי "אף לו היה נגזר על המבקש עונש חמור יותר - לא היה מקום להקל בעונשו"; רע"פ 6607/21 אמיר חסון נ' מדינת ישראל (21.10.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות לדירת מגורים בצוותא, גניבה והיזק לרכוש במזיד בכך שביחד עם אחרים התפרץ לדירת המתלוננים בשתי הזדמנויות וגנב כספת ובה מעל לחצי מיליון שקלים, דרכונים ומפתחות. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן ועונשים נלווים. ערעור המדינה התקבל ונקבע כי המתחם שנקבע (10-24) מקל ועונשו הוחמר לעשרה חודשי מאסר בפועל ופיצוי בסך 30,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי העונש אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת והוא אף מקל; רע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון, כניסה לדירה וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר יתר על המידה ודחה בקשה למתן רשות ערעור; רע"פ 512/22 חאלד דגמש נ' מדינת ישראל (23.3.2022), בו הוטלו על נאשם בעל עבר פלילי 20 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי (כך שסה"כ הוטלו עליו 27 חודשי מאסר) בגין פריצה לדירה שבוצעה בשעת לילה מאוחרת באמצעות מפתח מותאם; רע"פ 1857/21 חאלד עיד נ' מדינת ישראל (17.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות התפרצות לדירה וניסיון גניבה ונידון ל-10 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם

במקרה זה היה נעדר עבר פלילי ושירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו בשל סירובו ליטול חלק בהליך טיפול; רע"פ 3058/18 **אביב רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018) בו הוטלו על נאשם שפרץ לדירה וגנב ממנה כספת, 14 חודשי מאסר תוך שנקבע מתחם הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר; עפ"ג 49009-12-21 **מדינת ישראל נ' חליל** (28.12.2021), בו הוחמר עונשו של נאשם שפרץ לדירה וגנב ממנה כספת שהכילה רכוש ל- 15 חודשי מאסר. בעניין זה קבע בית המשפט המחוזי שגבולו התחתון של מתחם הענישה אינו נמוך מ-12 חודשים.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בנסיבות ביצוען, נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

11. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים שאין מקום לחריגה ממתחם הענישה בשל סיכויי שיקום. ההגנה לא ביקשה להורות כך ואף שירות המבחן לא סבר שקיימים במקרה זה סיכויי שיקום המצדיקים ענישה שיקומית וזאת בעיקר בשל היעדר שיתוף פעולה של הנאשם. אכן, חרף העבר הפלילי הנקי והגיל הלא צעיר, אין מקום למסקנה בדבר סיכויי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. עונשו של הנאשם אמור להיגזר אפוא בגדרי מתחם הענישה ואין מנוס אפוא מהטלת עונש מאסר בכליאה.

12. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הלא צעיר (יליד 1962), את עברו הפלילי הנקי ואת הודאתו בביצוע העבירות, אשר חסכה זמן שיפוטי, כמו גם את עדות המתלוננים. כן ראיתי בהודאתו כמבטאת קבלת אחריות וחרטה. אציין כי מקובלת עלי מסקנת שירות המבחן לפיה הנאשם מכיר בכישלונו ומצר על מעשיו. מנגד, הנאשם לא עשה דבר להטבת נזקי המתלוננים ובשים לב לקרבה המשפחתית דומה שהכרה עמוקה וכנה בכישלונו המוסרי אמורה הייתה להניעו לפעול להשבת הרכוש שנגנב ובהיעדר אפשרות מעשית, אזי לפיצוי הולם. הנאשם לא עשה כן הגם שחלפו מאז האירוע כשנה וחצי ויש בכך להעמיד בסימן שאלה ממשי את הפנמת הפסול ואת המסקנה לפיה ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע. כמו כן את העובדה שהרכוש לא הושב, לא כל שכן זה בעל הערך הרגשי, יש לשקול לחומרה בתוך המתחם (סעיף 40א' (5) לחוק העונשין).

13. כן הבאתי בחשבון את נסיבות חייו של הנאשם כעולה מהתסקיר ואת מצבו הרפואי והכלכלי הנוטען. הבאתי עוד בחשבון את התקופה בה שהה בתנאים מגבילים ובמעצר ואת הפגיעה שתגרם לו ולבני משפחתו בשל העונש שיוטל עליו. ברי בעיני שעונש מאסר בכליאה עלול לפגוע בנאשם באופן לא קל, במיוחד כאשר מדובר במאסר ראשון והבאתי נתון זה בחשבון בקביעת העונש. לא התעלמתי גם מההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר (ראו בעניין זה **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")), ואולם אין מנוס במקרה זה מהטלת עונש מאסר וזאת בשל גבולות מתחם הענישה (המבטאים את חומרת העבירות) והעובדה שלא קיימת הצדקה לחריגה בשל סיכויי שיקום.

14. כאן המקום להתייחס לטענת הנאשם בדבר השפעת עונשו של האחר על העונש שיש להטיל עליו. אכן, בהתאם לעקרון האחידות בענישה יש לוודא קיומו של "מדרג הולם בין העונשים המוטלים על המעורבים באותה פרשה

עמוד 4

פלילית לפי מידת אשם" (ע"פ 2166/18 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2018)). עם זאת, נקבע כי "יש לזכור כי עקרון אחדות הענישה, עם כל חשיבותו, אינו שיקול העומד לעצמו, ואינו עקרון בלעדי שלעולם אין לסטות ממנו. מדובר בעקרון אחד מבין מכלול של שיקולים שיש להעריכם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה" (רע"פ 6210/18 אוסמה אבו גאנם נ' מדינת ישראל (3.9.2018)). על האחר הוטלו 7 חודשי מאסר בעבודות שירות תוך שבית המשפט חרג ממתחם הענישה (אותו קבע בין 12-24 חודשי מאסר) בשל סיכויי שיקום וזאת חרף עברו הפלילי. כמו כן, מעובדות כתב האישום עולה שהנאשם בפני הוא שהיה דומיננטי בין השניים (אם כי שניהם הורשעו בעבירות זהות). הנה כי כן, אין מדובר בשניים שווים ומשכך אין מקום להשוות את עונשו של הנאשם לזה של האחר (מה גם שהדבר מחייב חריגה ממתחם הענישה וכאמור לא נמצאה לכך הצדקה). עם זאת, על מנת ליצור מדרג ענישה הולם בין השניים, ינתן משקל לעונשו של האחר, וזאת חרף ההבדלים שבין השניים, באופן שעונשו של הנאשם יקבע קרוב לתחתית המתחם.

15. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 4.7.21 - 19.8.21.**

ב. **מאסר על תנאי למשך 6 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת רכוש שהיא פשע.

ג. **מאסר על תנאי למשך חודשיים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת רכוש שהיא עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים, ע"ת מס' 1 ו-3 בסך של 15,000 ₪. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים מיום 1.2.23 וכל אחד לחודש שלאחריו. הבאתי בעניין זה בחשבון את סכום הפיצוי שהוטל על האחר.

את הסכום יש לשלם ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכנו של גזר הדין (הערה- לתיק הוגש טופס פרטי ניזוק, המאשימה תוודא נכונות הפרטים ותשלומם בהתאם).

ה. בהתאם להסכמת הצדדים, סך של 11,300 ₪ וכן 254 דולר שנתפסו אצל הנאשם, יושב למתלוננים.

ו. לאור העונש שהוטל ומצבו הכלכלי של הנאשם, אני נמנע מהטלת קנס.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.